

Valencianisme
=
Nacionalisme

Enric Ramón i Pastor

Agent Comercial

Alfagar. 24 de novembre de 2018

Yo m'he atrevit a fer esta ponència, que titule, Valencianisme = Nacionalisme, perquè tinc un ample coneiximent de les terres i de les gents valencianes, he viçcut en primera persona moltes conversacions sobre estos conceptes ya que he segut agent comercial colegiat durant uns quaranta anys i he tractat en valencians de tot l'històric Regne de València.

Yo tinc amics valencianistes que quan raonem de nacionalisme pareix que s'estiga parlant del dimoni i en canvi yo considere que tots els valencianistes som nacionalistes, uns més tébeus que atres perquè passem del ciutadà valencià que és valencianiste-espanyoliste al valencianiste-independentiste, pero a la fi tots son nacionalistes valencians, al meu entendre.

I ser nacionaliste no és rebujar res, ni odiar a ningú, ser nacionaliste és perquè ames o vols més al territori i als valors de la societat en el qual has naixcut, t'has criat o has decidit viure. I no aprecies en cap atre territori o en uns atres valors del teu entorn tant d'apreci, perquè no els consideres teus, o no els estimes perquè no t'identifiques en ells.

I ocorre que la paraula nacionalisme és una paraula "malaïda" en connotacions negatives per culpa de que en l'Estat espanyol, vascs i catalans han portat el seu nacionalisme a extrems inaudits, arribant a valdre's del terrorisme, de tal manera que este degradant procedir, usat per ETA, s'ha identificat en moltíssimes ocasions en el nacionalisme vasc. Tampoc ha estat exent el nacionalisme català d'anar acompanyat per una banda terrorista, Terra Lliure, que ha matat en nom d'eixe sentiment o aspiració sociopolítica.

El nacionalisme valencià ben definit pels valors irrefutables d'història, geografia, societat, economia, cultura i llengua, té actualment una manca de valor degut a un centralisme estatal castrant, poderós, massa fort i de llarga duració en el temps que nos ha despersonalisat i subordinat, lo qual ha fet que el sentiment nacionaliste valencià actual siga nimi, siga embrionari, i que conte inclús en un rebuig per una gran part dels valencians; d'eixa nimietat o flaquea s'estan aprofitant actualment els nacionalistes catalans i els seus col·laboracionistes pancatalans de València per a tractar que permutem la tradicional subordinació centralista i que n'acceptem una atra: la catalanista.

Per a comprendre este breu ensaig sobre nacionalisme valencià hem de pensar en quatre classes de nacionalistes valencians, que identifique en quatre grups: A, B, C i D, i un subgrup, el D+e.

El grup que nomene A és en el que situarem als valencians que s'autodenominen nacionalistes, tildats pels valencians B, C i D com a “quinta columna pancatalanista”, són valencians de pensament, parla i escritura contaminats de catalanisme, que rebugen feroçment el centralisme estatal, confonent eixe centralisme de l'Estat en l'espanyolisme, i per a véncer eixe centralisme volen integrar a la Nació Valenciana, i dic nació per que hem segut un estat independent durant més temps i abans que ho fora Castella o Catalunya, en una atra nacionalitat. Estos nacionalistes A volen subordinar a l'històric Regne Valencià en la nacionalitat catalana, per mig d'una série d'argücies: falsa unitat de les llengües, una suposta cultura compartida i fent ostentació de la bandera de les quatre barres que han usurpat a Aragó. Una bandera que els valencians que se senten agredits per estes idees imperialistes, amerades de pancatalanisme, batejarem com a “màrfega” allà pels anys 70-80 del segle passat quan intentaren impondre-la en València, nom que deriva del paregut en les teles dels antics matalaps. Últimament, i cada vegada en més profusió, en Catalunya, i també ací, els nacionalistes catalans i els seus col·laboracionistes valencians onegen banderes d'Aragó en un triàngul en una estrela roja (són els independentistes catalans i pancatalans d'esquerra) i una atra igual en la que el triàngul és blau en una estrela blanca, estos sense connotacions d'esquerra/dreta, un color el blau, que històricament és el nostre identificador natural des de fa segles i que, a pesar d'eixa utilisació heretada, estos nacionalistes A només a nosatres nos insulten dient-nos “blaveros”. Estos elements A demostren un alt grau de torpea, no sols per eixa supeditació en la que volen sumir-nos, mes encara perque acaronen eixe sentiment antivalencià, i no solament els membres/militants d'entitats pancatalanistes, també, i és lo més greu, en un alt percentage ho fa el colectiu immers en el procés universitari, ad estos no els preocupa tant fer investigació de la veritat i si creure de forma dogmàtica en els postulats catalanistes que els transmeten incomprensiblement.

El grup B el conformarien els valencians tildats, pels nomenats del grup A, com a “blaveros”, perquè tenen com ensenya la Real Senyera, la bandera en les quatre barres i la franja blava en corona real de la “ciutat estat” que fon València i el seu regne, i per lo tant lo que era de la ciutat també ho era de tot el territori, a l'igual que Roma era ciutat i imperi, o les ciutat-estats de la Grècia clàssica. València, fundada pels romans es convertirà en una colònia de gran importància i pronte, ja en época visigoda en regne, estatus que respectaren els àraps i els cristians de Jaume I, i fins i tot les monarquies dels Trastàmara, i la dels Àustries hasda 1707, en que començaren a regnar els Borbons.

Estos valencians B són de pensament i parla valenciana, lligen poc i escriuen manco en valencià, són nacionalistes pero moderats i de tendència generalment espanyolista, per que aixina els ha conformat un procés d'ensenyança despersonalisadora i uniformisadora, producte de segles de centralisme estatal. Estos no rebugen eixe centralisme de forma feroç com ho fan els valencians del grup A i els del C, i ho manifesten en el seu himne regional "oferint noves glòries a Espanya" i en les seues expressions en l'idioma valencià castellanisat, acceptant de forma sumissa la seua espanyolitat. Estos valencians B són els més numerosos de les quatre accepcions, orientant el seu votant generalment a partits centralistes, són classe mija o mija baixa, i suponen un important montant en quan a afiliació a les diferents i numerosas entitats valencianistes, acceptant els postulats de les resolucions de la RACV i de Lo Rat Penat.

Un tercer grup que nomene C són els qui considere nacionalistes més purs. Són de parla, llectura i escritura netament valenciana, són en definitiva els més valencianistes, pero minoritaris, accepten sense cap impediment la Real Senyera, encara que onegen banderes en estreles de cinc puntes, blanca o roja, sobre la franja blava per a dir de quin signe polític són. També confonen, com els A, l'espanyolitat en el centralisme estatal, el qual és rebujat de forma feroç arribant alguns d'ells a desijar l'independència de la nació valenciana de l'Estat espanyol, pero també rebugen, en més fermea si cap, la subordinació catalana en la que volen sumir-nos els qui conformen el grup A.

Estos nacionalistes C valencians que solen ser en sa majoria de formació universitària, són contestataris de certs postulats o actuacions de la RACV i de Lo Rat Penat, i canvien inclús algunes estrofes de l'Himne Regional per a no dir "per a ofrenar noves glòries a Espanya", i diuen nació en conte de regió, himne que, com és sabut, es creà en el context de l'Exposició Regional de 1909 i fon elevat a himne dels valencians en posterioritat.

I per últim tenim al grup de valencians que nomene D, incloent en est apartat també lo que considere subgrup D+e. Tractaré de definir ací als valencians de parla, llectura i escritura castellana, els que popularment nomenen "churros". Estos valencians D, naixcuts o integrats des de sempre en terres valencianes, de qui molta gent creu que per pertànyer a comarques de parla castellana són menys valencians que els de parla valenciana. He de dir, perque ho he contrastat, que es senten valencians i ben valencians, pero al parlar sols castellà no es senten inclosos en la guerra de les llengües, de si és valencià o català. Accepten per lo general tant l'Himne Regional com la Real Senyera, sent estos valencians D junt als B els més numerosos.

Pero en este grup D incloem als que nomene D+e que són els nou vinguts a la nostra terra durant els anys 60-70 del passat segle, la majoria procedents de terres castellanes, i per lo tant també de parla, llectura i escritura castellana, els quals no s'han acabat d'integrar en el fet valencià per falta de, entre unes atres causes, no rebre formació sobre cultura valenciana. Estos immigrants despuix de 30 o 40 anys de viure ací, en sa gran majoria, no parlen valencià, si que els importa lo representatiu del seu signe polític, apuntar-se a l'equip de fútbol o a la comissió de la falla, pero encara a hores d'ara i despuix de tants anys "en su pueblo todo es mejor, mejor". I com la cultura valenciana era i és inalcançable per falta de no estar incorporada al procés d'ensenyança, ni haver segut difosa en el mijos de comunicació, ni a través d'una tradició oral –causa esta última perque els seus propis conciutadans arrelats des de sempre en València, inclús parlant com parlen valencià, la majoria són deconeixedors de la seua pròpia cultura–, tot lo qual fa difícil l'integració assumint els paràmetros de la cultura que deuria acollir-los, en l'aggravant de que els fills i els nets d'estos immigrants arribats el passat segle, s'han format molts en

l'universitat eixint d'ella contaminats de les tesis pancatalanistes sense que els pares o els yayos els puguen rectificar per falta de coneiximents de lo valencià.

Feta esta definició “sui géneris” global de les claus de la societat valenciana que condensa la seua complexitat en elements diferencials, inclús entre individus de la mateixa tendència, és indispensable i precís iniciar un procés d'instrucció i de culturisació de la societat valenciana que done el resultat de l'unió d'una majoria del valencianisme cultural que en el temps donarà el poder polític, "perque el saber és poder", poder que farà resorgir l'autèntica cultura valenciana a través de la política, de les lleis, de les institucions, i sino és aixina no vindrà eixe canvi esperat.

Els valencianistes-nacionalistes de hui hem de deixar de discutir ya pels accents, per les banderes, per la denominació, per les llengües, per les comarques, etc... Hem de deixar de tindre por de ser més que valencians, tenim a la fi que ser valencians nacionalistes en una Espanya plural.

Els catalans catalanistes i els seus acòlits els valencians col·laboracionistes pancatalans (Iligga's Compromís+EU i PSOE), i també els centralistes espanyolistes del PP, Ciutadans o Vox, volen que els valencians renunciem a la nostra nacionalitat valenciana per a que nos subordinem a les seues concepcions, en contra de la nostra natural nacionalitat, i acceptem el provincianisme que dividix als valencians. Pretenen fent-nos creure que som inferiors als catalans i als “espanyolistes”, que som meninfots i inclús que practiquem l'autoodi.

Els desijos catalanistes, respecte a la nacionalitat valenciana, són unes pretensions absolutament obtuses, el seu projecte passa per acceptar un projecte nacional català, per a lo qual, segons els catalanistes, hem de renunciar a ser valencians-espanyols per a ser valencians-catalans. El projecte nacional català, que inclou el concepte i projecte imperialiste dels “països catalans”, està fracassat. Eixe projecte absorcioniste i dogmàtic és impracticable a pesar dels enormes mijos i diners amprats, perquè inclús sobre presentar-lo en una pàtina “històrica i cultural”, les seues “tesis” són fàcilment contestades i rebutades per l'història i la cultura vera, puix estes se basen en documents, en la ciència, en la tradició i per lo tant aquelles “tesis” són

fàcilment refutables. Lo que no es comprén és cóm molts ensenyants i universitaris ampren eixos falsos dogmes catalanistes quan poden comprovar la seua falta de certea i obter per la veritat.

Lo únic discutible, en este cas, és l'unitat de les llengües, pero en cas de discutir-ho la llengua triumfant seria la valenciana. En este sentit i en l'hipòtesis de que fora una única llengua: ¿per qué un valencià en el supost cas de que parlara català havia de ser de nacionalitat catalana?, ¿és que acàs són espanyols els mexicans o els argentins, per eixemple, perque parlen espanyol?, i ¿per qué un valenciaparlant ha de renunciar al seu lèxic, a les seues expressions genuïnes, a la seua fonètica...?

Porten els catalans catalanistes i els valencians col·laboracionistes pancatalans més de cent anys intentant, per tots els mijos possibles, sense conseguir-ho que els valencians acceptem les seues falses teories històriques i les seues mentires culturals i llingüístiques. I és que, a pesar de l'atribuïda ignorància tradicional sobre tot lo valencià per part d'una gran majoria dels propis valencians, ignorància en gran part motivada per l'alienació centralista a la que hem estat somesos durant segles, es veu que encara existix latent en el subconscient o be facilitat per la transmissió oral de gran part d'eixa memòria històrica i cultural valenciana passada lligada a una grandea de poble lliure, memòria que choca frontalment en el projecte nacionaliste pancatalà.

Per a acabar en el pancatalanisme en l'històric Regne de València i reduir a mínims al centralisme estatal, en un terme temporal mig, només hi ha que instruir en lo valencià als valencians fent pedagogia, per a que passem del valencianisme latent al valencianisme patent i actiu, lo qual durà conseqüentment a rebujar de pla el projecte pancatalà i dur a mínims al centralisme espanyol.

Ya està be de que els partits centralistes majoritaris tant de dreta com d'esquerra (PP+PSOE), s'aprofiten d'este totum revolutum, en el que estem immersos els valencians fins a dia de hui, campant eixe centralisme vora 40 anys en les pròpies Corts Valencianes, fent política antivalenciana i dividint als valencianistes per a favorir als pancatalans en l'actual Comunitat Valenciana.

L'última prova d'eixe favoritisme la tenim en els valencians col·laboracionistes pancatalans de Compromís, els quals han tingut últimament èxit polític pel recolzament que li prestà el centraliste PSOE i per eixes noves generacions formades en les seues tesis, les que subordinen tot lo valencià a uns altres àmbits.

El poble valencià necessita ser instruït en la seua pròpia història, cultura, llengua i vàlua.

Per a que esta instrucció de lo valencià dirigida a tots els habitants de l'històric Regne de València, tant els de parla castellana com valenciana, siga fructífera en cada poble i comarca precisa de l'implicació més absoluta del valencianisme. Donat que despuix de 40 anys de continua lluita, de la labor realitzada per les actuals entitats existents d'este signe, que a pesar dels esforços realitzats, be siga per falta de mijos, be per falta d'objectius clars o d'estratègies, no han pogut fer que cristallisara un gran moviment sociocultural valencianiste, és precis no desmayar i treballar per a construir-lo i consolidar-lo; un moviment que es traduira d'un modo integral en un valencianisme social, cultural, econòmic o polític i que generara inclús un nacionalisme valencià de signe polític plural. Ara toca buscar eixes sinèrgies i fòrmules per a que alguna cosa qualle i goge de la transcendència i d'una representativitat tal que comence a pesar en la societat.

En este Congrés Valencianisme 2018 hem de demostrar que els nacionalistes valencians no som ni incults, ni reaccionaris, ni "feixistes", ni violents, ni anti res, som sols amants, sí amants, de tot lo valencià, tenint una idea social clara, i encara que hui per hui som un moviment poc hegemònic, esta deuria ser una fita històrica que ho canvie.

Els partits centralistes primer PSOE i despuix el PP no mai han fet una política econòmica i social valenciana, més be al contrari i pose per eixemple temes casolans pròxims en el temps com la pantanà de Tous a on no es pagaren en temps ni en diligència unes indemnizacions justes, part de les quals encara coegen; el Tractat d'Adhesió a l'Unió Europea que deixà en precari als nostres agricultors; la reconversió metalúrgica del Port de Sagunt de la que el gran projecte subsidiari encara està per acabar; l'indústria artesanal, puix han

deixat que s'afonaren indústries pioneres com les del moble i el calcer; per no parlar d'infraestructures com de la necessària connexió ferroviària entre Gandia i Dénia per a poder anar en tren a Alacant per la costa, connexió pendent des de fa més de cent anys; o la no menys important, el transvasament de l'aigua sobrant del riu Ebre que va a la mar en conte de destinar-la a regar els camps valencians i ad altres menesters.

Els projectes realitzats tant o per concloure d'àmbit estatal són i han segut innumerables en la nostra terra, els quals no relacionem per a no fer massa llarga la llista d'agravis que els dos partits majoritaris nos han fet patir.

Pero no vullc passar per alt l'articulació territorial. Als dos partits se'ls ompli la boca al parlar d'ella pero mai han passat de fer certes mancomunitats de chicotets municipis, per contra no han afrontat l'ansiada i necessària comarcalisació del nostre territori i en ella superar l'antivalencià fet provincial i la doble administració que suponen les diputacions, símbol del provincialisme que tan de mal ha fet creant sentiments antivalencians. Considere la comarcalisació i, per tant, l'eliminació de les províncies un pas indispensable per a fer reviure el sentiment valencià com a poble únic, donant a conéixer i posant en valor les nostres festes i tradicions, els programes sectorials, els productes, l'economia, els nostres fets i concitadans célebres, etc., i aplicar el sentiment valencià en tots els sectors, revestint de valencianitat els productes i accions. En no canviar res de tot açò els dos partits centralistes sempre han estat d'acort.

Pero en canvi en el tema de la llengua valenciana si que han firmat eix acort, s'han atrevit i s'han encabotat PSOE i PP en conjurar-se per tal de denigrar-la i dir que la llengua valenciana és catalana: primer fon el PSOE que, a primeries dels anys 80 de la passada centuria, per mig de la Llei d'Us i Ensenyament del Valencià anulà la llengua valenciana i la seua normativisació en les conegudes Normes ortogràfiques d'El Puig o de la RACV i impongué les bases ortogràfiques catalanistes del 32; promovent un "valencià" catalanizat més suau en la TVV per a no escarotar massa als ciutadans i més radical en l'ensenyança a on pares i fills no es poden defendre per por a les represalies. Ya més tart, i en una segona envestida, una atra volta el PSOE, pero ara tenint

com a agent promotor i “coadjutor” al PP feu que es posaren d’acort per a crear, sobre les primeries dels anys 2000, la llei que donava peu per a la creació de la pancatalanista i costosa –per lo que implica econòmicament el seu manteniment– Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVLL) la qual fa us de les normes que dicta l’Institut d’Estudis Català (IEC). També es posaren d’acort estos dos partits per a blindar eix organisme –la AVLL– en la reforma estatutària –el nou Estatut d’Autonomia– en 2016, deixant de costat a les centenàries i altruistes associacions Lo Rat Penat i a la Real Acadèmia de Cultura Valenciana.

Germans en lluita, hem de conseguir per mig de l’instrucció i de l’informació que tots els habitants de la nostra València, siguen del signe polític que siguen, arriben a ser més que valencians valencianistes, o siga nacionalistes valencians, tenint en la Real Senyera al signe més visible d’una unitat territorial, la que conformà l’històric Regne de València –la nostra actual nacionalitat–, en l’Himne Regional, dit també Himne Valencià, –al que es podria canviar alguna estrofa– un referent que enaltisca els sentiments patris, i en les dos llengües, la valenciana i la castellana, la millor manera d’entendre’s i de conviure sense més problemes.

El conflicte polític que dividix a la societat civil valenciana, el generat pel centralisme i pel catalanisme, ha fet que la política valenciana no haja tengut massa resò a nivell estatal fins al dia de hui, pero el valencianisme latent està ahí, sols hi ha que fer-lo patent.

I com ya deuriem d’haver deprés dels errors del passat, ara sense pressa, hem d’aplicar els esquemes que nos ajuden a assumir i a treballar per a crear-nos el futur.

Som la nacionalitat més completa de tot l’Estat espanyol en tradicions, festes, economia, fets històrics i personages ilustres, yo diria inclús de tota Europa que es com dir de tot lo món, només hem d’interiorisar-ho i contar-ho als nostres païsans per mig de la vera informació per a que es senten orgullosos de ser valencians, i en això estem.

No permetau que nos diguen meninfots, per que no ho som, només som desinformats.

Març de 2018 - ERP.